

[Viggo Nielsen.]

Regnskabskemaer, og saa er det endt med, at der er indtraadt Forvirring og Uorden, idet de ikke har været i Stand til at føre Tingene à jour, hvorefter de har givet op og har ladet det hele gaa paa bedste Beskub.

Havde de haft den nødvendige kyndige Medhjælp, der paa kontormæssig Maade kunde have staaet dem bi, var det næppe gaaet saaledes.

Det er dog ikke blot Formanden eller Kassereren, der rammes i Tilfælde af Uorden eller Underskud. Det er ogsaa de øvrige Medlemmer af Raadet, idet samtlige Medlemmer hæfter solidarisk for Kommunens Midler, og vi har fra Sag til Sag set, at Sogneraadsmedlemmerne er dømt til at betale det Underskud, som Formanden eller Kassereren har haft, men ikke selv været i Stand til at dække. Ofte har det ramt daarligt stillede Folk, der i Forvejen har maattet føre en haard Kamp for Tilværelsen. Jeg har saaledes et Tilfælde fra min egen Egn, hvor Amtet har krævet, at nuværende og tidligere Sogneraadsmedlemmer skal betale et Underskud paa omkring 6 000 Kr. Flere af disse Medlemmer er daarligt stillede, og for et Par af dem kan det maaske komme til at dreje sig om, at de kommer til at forlade deres Hjem. Det er en streng Straf at faa, efter at de paagældende har udført et stort, ulønnet Arbejde i det offentlige Tjeneste.

Nu kan man sige, at det er deres Pligt at skride ind i Tide. Ja vel, det er let at forkynde Moral; men man bør huske, at Formanden og Kassereren ofte er en Ven eller god Bekendt af de paagældende Sogneraadsmedlemmer, og man vil ikke gerne paa Forhaand mistænke ham. Men desuden skal man erindre, at det med de Administrationsformer, der findes i Landkommunerne, næsten ikke er til at konstatere uheldige Forhold, før det hele er endt i Uorden og Indviklethed. Det er langt lettere at føre Tilsyn og gribe ind over for en Funktionær, ikke mindst naar den rent kontormæssige Side af Arbejdet er i Orden. For øvrigt synes det, at Amtsrevisionen ikke altid virker saa effektivt, som den skulde.

Jeg ved, at adskillige nu vil sige: En Omlægning af den landkommunale Administration efter moderne Former vil blive ensbetydende med en Begrænsning af det saa højt priste kommunale Selvstyre, og det er paa ny et Offer til Papiret. Denne Tale giver jeg ikke ret meget for, og den skal sikkert søge sit Motiv i andre Interesser end i de rent kommunalt administra-

tive. Enhver Virksomhed er tjent med at have Orden i sine Sager og være paa Højde med Situationen. Det er Landkommunerne ogsaa tjent med, og jeg kan ikke se, at berettigede Interesser krænktes, fordi man indfører et tidssvarende Kontor- og Arbejdssystem og antager den nødvendige kyndige Medhjælp til at udføre det rent praktiske Arbejde. Efter min Mening er det kommunale Selvstyre i langt større Fare, hvis vi stadig skal opleve de kedelige Affærer.

Jeg har nu vedrørende de landkommunale Forhold fremført en Række Betragtninger, som jeg mener bør tages op til nærmere Overvejelse, og jeg tillader mig at henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa disse Betragtninger. Men herudover vil jeg gerne fremsætte et Par andre Betragtninger.

Tidens vigtigste Spørgsmaal bestaar vel i at skaffe Beskæftigelse. Jeg kan derfor ikke undlade at gaa ind for den Tanke, som mit Parti i sit Program af 1934 beskæftigede sig med, Spørgsmaalet om Dobbeltbeskæftigelse. Det er en kendt Sag, at adskillige Mennesker har en eller flere Bestillinger ud over deres oprindelige Erhverv, og ofte gælder dette Personer, der sidder med gode Indtægter i Forvejen. Dette Spørgsmaal maa efter min Mening tages op til en grundig Behandling. Over for Lønarbejderne i Almindelighed er der jo, bl. a. af Hensyn til Beskæftigelsen, gennemført Foranstaltninger, der er af begrænsende Art, hvad angaar Arbejdstid og Løn. Nu maa disse Foranstaltninger føres videre, og de maa komme til at gælde andre Kredse og ikke mindst dem, der har gode Indtægter i Forvejen. Bestemmelserne maa ogsaa udstrækkes til Statstjenestemænd, ikke mindst Embedsmænd i de højere Lønningsklasser. Hvad Mening er der f. Eks. i, at en højt lønnet Embedsmand i disse arbejdsknappe Tider sidder som Repræsentant for Statsanstalten for Livsforsikring og gennem denne Virksomhed tjener et Beløb, som en Familie sikkert kunde leve af? Vi maa efter min Mening gaa rationelt til Værks, og Staten maa gaa foran.

Maa jeg endvidere i denne Forbindelse henlede Opmærksomheden paa de motorsagkyndige og spørge den højtærede Justitsminister, om ikke det vilde være rigtigt at gaa bort fra den nuværende Form for motorsagkyndiges Ansættelse og Lønningsmaade og gaa over til at ansætte dem som almindelige Statstjenestemænd med Lønninger fastsat af Staten i Henhold til Normeringsloven og ikke som nu i Henhold til Motorloven. Forholdet er det, at der er